

РЕШЕНИЕ

№ 12866

гр. София, 25.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4537** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на И. И. Т., чрез процесуален представител адв. К. К. срещу Решение №1343 от 18.03.2024 г. по АНД № 1515 по описа за 2024г. на СРС, 99 състав, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Заповед за задържане на лице № 2303з-39 от 10.01.2024 г., издадена от С. В. на длъжност „младши инспектор“ при 06 РУ- СДВР, с която е постановено на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа.

В касационната жалба се излагат оплаквания за незаконосъобразност, неправилност и немотивираност на постановеното решение. Посочено е, че неправилно СРС е преценил фактическите и правните основания за издаване на обжалваната заповед за задържане на лице. Излага, че в акта липсва описание на твърдяното престъпление, както и факти, обуславящи съставомерността му. Счита, че обжалваният акт не е мотивиран. Моли съда да отмени обжалваното решение, както и Заповед за задържане на лице № 2303з-39 от 10.01.2024 г.

В съдебно заседание касаторът И. И. Т., чрез процесуален представител адв. К. К. поддържа жалбата. Претендира се присъждане на съдебно - деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът- полицейски орган при 06 РУ- СДВР, редовно призован, се представлява

от юрк. С.. Оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Прави се възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение и се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура, прокурор Пламен Райнов, дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С решението, предмет на настоящото касационно обжалване, е отхвърлена жалбата на И. И. Т., чрез процесуален представител адв. К. К. срещу Заповед за задържане на лице № 2303з-39 от 10.01.2024 г., издадена от С. В. на длъжност „младши инспектор“ при 06 РУ- СДВР, с която е постановено на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа. СРС е приел, че процесната заповед за задържане е издадена от компетентен орган, същата е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите, изброени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, като при издаването ѝ са спазени относимите материалноправни разпоредби и тези на процесуалните правила, включително е изпълнена и целта на закона. Съдът е приел още, че издадената заповед е материално законосъобразна - издадена на относимо и доказано правно основание, тъй като за издаването ѝ е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление към момента на издаването ѝ, а такива са, както и че задържането на касатора се явява съразмерна и пропорционална принудителна административна мярка и необходима такава спрямо личността му. За да достигне до обжалвания резултат, съдът по същество е приел, че не са налице пороци, водещи до незаконосъобразност на заповедта за задържане на лице за 24 часа, обективирани в чл. 146 от АПК, поради което е отхвърлил жалбата като неоснователна и недоказана.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият касационен състав намира, че фактическата обстановка по спора е правилно установена съобразно събраните по делото доказателства от въззивния съд. Спорът по делото се свежда относно приложението на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и предпоставките, въведени в законовата разпоредба, въз основа на които полицейските органи имат право да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В нормата на чл. 72 от ЗМВР е регламентирано правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата по чл. 72, ал.1, т. 1 – 7 от ЗМВР.

От анализа на събрания доказателствен материал по делото правилно районният съд е приел, че са налице фактическите обстоятелства, съответстващи на приложимия материален закон – чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно – наличие на данни, че касаторът на 10.01.2024 г. е спрял за проверка като водач на МПС от полицейски орган, при което е установена употреба на алкохол над 1,2 промила — престъпление по чл. 343б от НК. Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни, които съдът е приел за

установени след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ. В нея ясно е посочено, че към 10.01.2024 г. за задържаното лице има данни за извършено престъпление, както и за какво престъпление се касае – престъпление по чл. 343б от НК, което от своя страна е мотивирало полицейския орган да задържи касатора. Във връзка с издаването на процесната заповед е извършен обиск на лице, обективиран в протокол за обиск № 230р-1247/10.01.2024 г., в който се съдържа описание на извършването на съответните процесуални действия спрямо И. Т..

За прилагане на процесната принудителна мярка е достатъчно само наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи същата. Без правно значение е дали впоследствие в хода на наказателно производство тези данни за извършено от задържаното лице престъпление ще се докажат, респ. дали ще се докаже вината на същото. Кое то води до извод, че Заповедта освен съдържаща всички реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които си кореспондират, е била и материално законосъобразна. Правилни са и изводите на СРС, че Заповедта не противоречи на целта на закона-ЗМВР, нито с издаването ѝ са нарушени принципи на АПК, като органът в рамките на оперативната си самостоятелност правилно е наложил процесната ПАМ.

По изложените съображения, съдът счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и не са налице релевираните касационни основания за отмяната му, поради което същото следва се остави в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски и на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1343 от 18.03.2024 г. по АНД № 1515 по описа за 2024г. на СРС, 99 състав, с което е отхвърлена жалбата на И. И. Т. срещу Заповед за задържане на лице № 230зз-39 от 10.01.2024 г., издадена от С. В. на длъжност „младши инспектор“ при 06 РУ- СДВР.

ОСЪЖДА И. Т. да заплати на Столична Дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

